

---

---

# STÂNĂ

---

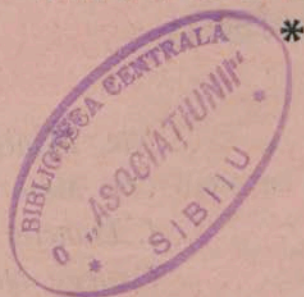
---

*Revistă Profesională și de Cultură*

---

---

**Organ al Oierilor din  
întreaga țară**



MOTTO:

Doina e a noastră! Munților  
noi le dăm viață și le mărăm  
farmecul ce au! Noi cunoa-  
ștem glasul tainic al izvoa-  
relor! Noi ne-am înfrățit cu  
bradul!

---

**DIRECTOR:**  
**NICOLAE MUNTEAN**  
**INVĂȚĂTOR**

---

\*

# „STÂNA“

ORGAN AL OIERILOR DIN INTREAGA ȚARĂ

APARE IN FIECARE LUNĂ

ABONAMENTE:		REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: <b>NICOLAE MUNTEAN</b> învățător POIANA-SIBIULUI, JUD. SIBIU
Pe un an . . . . .	Lei 100	
Pe 6 luni . . . . .	„ 60	
Exemplarul . . . . .	„ 10	

## CUPRINSUL:

Ce vrem? . . . . .	<i>Nic. Muntean</i>
Ceva din Istorie în legătură cu oierii	<i>Gh. Maior</i>
Despre brânzeturi . . . . .	<i>I. Dăncilă</i>
Izvorul din vale . . . . .	<i>George Negru</i>
Salutul nostru . . . . .	<i>I. L. Apostoloiu</i>
Draconica lege a vânatului dela noi	<i>Moșul dela Penteleu</i>
Minunile dela Maglavit . . . . .	<i>Nic. Vonica</i>
Recenzii. . . . .	<i>Nic. Vonica</i>
Informațiuni . . . . .	* * *



---

---

MOTTO :

Doina e a noastră ! Munților  
noi le dăm viață și le mărim  
farmecul ce au ! Noi cunoaștem  
glasul tainic al izvoarelor !  
Noi ne-am înfrățit cu  
bradul !

## Ce vrem ?

Nic. Muntean.

Răspunsul nu poate fi decât următorul : *Vrem oierit rațional și oier înstărit*. În acest scop vrem să ne organizăm, căci suntem convinși, că numai prin o puternică și serioasă organizație putem să ajungem scopul dorit.

Suntem hotărâți să înscriem o nouă epocă luminoasă în istoria atât de frământată a oierilor și oieritului și nu vom înceta lupta până toate justele noastre cereri nu vor fi soluționate spre mulțumirea generală.

Vom cădea luptând și ne vom ridica iar, dar nu vom ingenușia. Puterea de luptă o vom lua din izvorul nesecat în fapte mari al părinților noștri ciobani !

Focul îl deschidem cu congresul dela 21 Noemvrie în orașul Sibiu. Cu aceea ocazie vom stabili programul și vom lua directivele necesare !

Vrem să atragem atențiunea factorilor de conducere asupra oierilor, cari au avut un rol determinant în încheierea sufletească, socială, culturală, economică, comercială a neamului nostru !

Vom pretinde cu îndărătnicie măsuri de protegiuirea oieritului, profesiune curat românească și *care se contopește cu însuși numele de român*, căci vrând nevrând, când zici român te gândești la cioban !

Vom arăta țării românești întregi cine am fost, suntem și unde am ajuns din cauza desconsiderării totale cu care ne-au învrednicit toți cerșetorii de voturi, cari în numele sfintei dreptăți pironite pe cruce au trecut pela cârna Statului fără să se sesizeze de importanța oieritului.

Vom aminti marilor economiști iscoditori de rețete fericoare pentru clasele producătoare, că există o ocu-

pațiune — oieritul — care așteaptă să fie scoasă din lada cu vechituri, unde în mod cu totul nemeritat și spre rușinea tuturor a fost aruncată!

Și vom mai spune în auzul tuturor, că neamul oierilor din tulpina căruia ne tragem originea toți, a ajuns dela locul de frunte, după coada mesei și trăiește vremuri mai triste ca în trecut și mai amare decât chiar corturarii-țigani, cărora li se permite popasul pe șanțurile drumurilor la marginea satelor și orașelor, dar oierilor ba! Pe ei îi gonesc toți și peste tot întocmai ca pe cei ciumați, sau pe cei plini de boale molipsitoare, neuitându-și autoritățile se'nțelege, a-i scormoni mai întâi prin buzunare sub diferite pretexte!

Drumari, păzitori de câmp, pompieri, pădurari, păzitori de vânat, agenți fiscali, urși, lupi și alte lighioane cu două și patru picioare — *o armată întregă* — e pusă parcă anume în urmărirea și pedepsirea oierilor, cari deși luptă cu greutatea peste puterile omenești se încăpăținează a-și continua ocupația moștenită din bătrâni. Iți vine să crezi, că s'au jurat cu toții să nu-și dea pace până nu vor extermina până la unul pe oierii din țară.

În o țară agricolă cum e a noastră cu întinse pășuni la șes, de deal și munți, cu nutrețuri din belșug, am ajuns bieți oieri să luăm lumea în cap cum spune proverbul. Dece? Fiindcă pășunile nu sunt organizate. Produsele ne sunt speculate în modul cel mai nerușinat. Din câștigurile realizate pe spinarea oierilor fără multă trudă și bătaie de cap și cu capital destul de redus și-au făcut mulți palate pompoase și și-au clădit fabrici în valoare de sute de milioane, până când oierul se odihnește pe pământul gol cu ochii zgâiți la puținele oi ce le mai are și pe cari cu greu le mai ține!

Oierii au ridicat școli și biserici! Comune întregi își acoperă cheltuielile de administrație și altele cu sumele încasate dela oieri pentru hotarul arendat.

Țara și locuitorii câștigă pe urma acestor harnici și neobosiți români! Cu toate acestea nimeni nu s'a apropiat de oieri în mod binevoitor să le asculte năcazurile și să cerce a le lecuî rănile.

Ne lipsește o politică economică a oieritului!

Cu câte suferinți și îndurări vrem să știe toți câți ne urăsc fără motive serioase, toți câți ne-au speculat și toți câți ne desconsideră, că am înfruntat fără să ne încovoiem alte furtuni, nici în fața lor nu vom îngenunchia ci vom călca toate gunoaiele și pe toți jefuitorii muncii noastre ridicându-ne deasupra tuturor nevoilor și vom trăi fericiți cât neamul românesc, căci avem adânc înfipte rădăcinile în pământul patriei și trecutul neamului.

Dela sapa de lemn și situația de cerșetori unde suntem coborâți ne vom ridica sigur și cât mai curând, dacă toți vom înțelege chemarea goanei pentru 21 Noembrie.

Nu vom mai cerși milă celor, cari nu știu ce e acela oier, și n'au văzut oaie decât în abecedar, nu cunosc stâna și strunga, n'au urcat munți decât pe cei din străinătate și pe aceia în mașină, n'au auzit vâjâitul vântului prin cetina brazilor, nu s'au desfătat la murmurul izvoarelor, nu și-au umplut piepturile afumate cu aerul ozonat al Carpaților, cari ne-au adăpostit neamul și n'au rămas pierduți la auzul doinei cântată din fluierul fermecat al ciobanilor.

Prin puterile noastre proprii — de cari mulțumită Cerului, avem destule — ne vom ridica deasupra tuturor nevoilor.

Avem dreptate, avem trecut, avem prezent și vom avea și un falnic viitor, vorba cântecului.

Prin luptă demnă și legală ne vom recâștiga locul ce ne compete între celelalte profesii.

Suntem factori de producție de care țara nu se poate lipsi și pe cari nu ne poate înlocui.

Vrem să ne creiăm alte condiții de viață conform timpurilor ce trăim! Suntem dornici de progres. Cu situația umilitoare și mizeră de azi nu ne mai împăcăm.

Ardem de dorul de a spăla rușinea, că noi a 4-a țară din Europa în ceea ce privește numărul oilor nu exportăm brânză nici pe departe câtă exportă Bulgaria și Serbia, țări cu un neînsemnat număr de oi față noi, dar în schimb importăm zdrențe de 100 milioane anual ceea ce

nu fac țările amintite. Dumnezeu, care ne-a trecut prin multe suferinți și ne-a scăpat de ele, ne va ajuta să ne scăpăm cu timpul de toți zdrențarii.

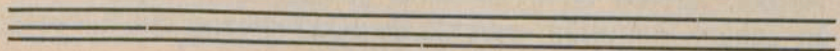
Vrem să avem pășuni organizate, șosele libere, o industrie a laptelui ca să putem concura cu brânzeturile străine și să nu mai importăm anual brânzeturi de 5 milioane cum ne informează Institutul Național Zootehnic din București, carne și lână de calitate, vrem să ne valorificăm produsele prin organizațiile proprii, avem lipsă de o instituție financiară care să ne ajute cu parale în cazuri de lipsă și pentru complectarea și modernizarea inventarului, vrem să avem o fabrică proprie de postav, vrem să plătim impozite reale, în baza veniturilor ce avem, vrem taxe uniforme, vrem să ne scăpăm de toți urșii și lupii, *vrem o lege protectoare a economiei noastre.*

În lupta ce am pornit cu sufletul cel mai curat și cu cele mai bune intenții avem nevoie de concursul tuturor, de aceea repetăm: toți oierii să fie prezenți la adunarea dela 21 Noemvrie ca astfel să dăm congresului fastul și importanța ce o merită.

Să nu se uite că „strop cu strop fac al mărilor potop“.

Oier cu oier din cele mai ascunse văi ale Carpaților fac puterea de care se va ține seamă, măresc curajul conducătorilor și asigură victoria.

Veniți să dăm mână cu mână să jucăm hora unirii oierilor din toată țara și să ne legăm, că vom lupta până la unul pentru cauza sfântă a oierilor și progresul oieritului.



---

---

## Ceva din Istorie în legătură cu oierii

Protopop Gh. Maior,  
profesor.

Pământul românesc s'a întins până acolo, până unde a răsunat graiul și cântecul românesc. Iar graiul și doina noastră au răsunat pe întinderi mult mai mari decât cele cuprinse între hotarele României de azi.

Peninsula Balcanică până în munții Tesaliei (ținutul Salonicului de azi) cu toată Albania, Dalmația, Retria și Istria până pe întreg țarmul dela răsărit și miazănoapte al Mării Negre cu vestitul Azov și Crâm, toată coroana Carpaților cu munții și podișurile Galției, ai Zipsului, ai Litpto-ului și ai Moraviei, cu șesurile de dincolo de Dunăre până în munții Alpi, împreună cu *moșia* dela moșii noștrii Daci și Traci pe care stăm azi au format pământul românesc.

Pe acest larg hotar răzbăteau cruciș și curmeziș turmele oierilor noștri, mânând ei cu ele deodată și graiul și doina și datinile noastre. Pe tot pământul acesta întins *oierii erau la ei acasă*, îl cunoșteau poate mai bine, decât „ocina“ și moșița din văile Ardealului lăsată în grija nevestii și a copiilor nevârstnici.

Și era socotit stăpân și de streinii, pe cari vremea și vânturile i-au adus să-și caute adăpost la noi. Dovadă, că până de curând limba „*internațională*“ de care se foloseau cu toții, era cea românească. (În țările balcanice și azi cu limba franceză, germană sau engleză mori de foame, dar cu cea românească nu!)

Oierii noștrii ardeleni n'au fost deci numai însemnați factori de economie națională, ci și creatori de patrie românească (căci până unde se întinde graiul nostru până acolo e patria noastră!), de datini românești și de cultură românească.

De aceea nu cred, că voi face lucru nefolositor de voi alerga puțin prin istorie, ca să scot la iveală câteva momente mai însemnate, cari pot spune ceva și oierilor noștri de azi și poate și altora.

Împărații bizantini prețuiau foarte mult pe păstorii „Vlahi“. Erau contribuabilii cei mai siguri și mai buni. Și când luxul lor cerea jertfe, „prisosul“ de aur se scotea de pe pielea oilor Românilor. Cu deosebire, când Turcii, au început să le atace împărăția, Românii au trebuit să dea straine, lână, brânză, oi și bani pentru aprovizionarea armatei. Și fiindcă sistemul de a storce aur și de unde nu e, l-au avut grecii totdeauna, ne putem închipui ce-au îndurat bieții Români. Dărilor cele mari și rechizițiile fără milă i-au și făcut să se răscoale în diferite rânduri. Când nici răscoala n'a mai ajutat, au pribegit în altă parte, până s'au întors iară vremi mai cumpănite. Frații Assan răscoală din aceleași motive alătura de Românii din Peninsula Balcanică și de cei din stânga Dunării și pe Bulgari și astfel bătând pe împăratul bizantin (grec), întemeiază *Impărăția Română-Bulgară*, un stat la întemeierea căruia oierii au avut merit principal.

Între Slavi (Ruși, Poloni, Cehi, Moravi, Slovaci, Ruteni, Croați, Sloveni și Sârbi) numele de vlah sau valah, care însemnează: român, îl găsim foarte des. Semn, că aveau mult de a face cu noi. O mulțime de munți de pășune, azi în stăpânirea lor, poartă nume românești, dovadă, că au fost întâi ai Românilor, că ei le-au dat numele, pe cari „stăpânii“ de mai târziu îl moștenesc deodată cu muntele. Așa avem muntele Costița pomenit pe la anul 1000, Măgura în Tatra, muntele Dormitor în Muntenegru. Numele de unelte și produse oierești poartă nume românești, ca stână, chiag, brânză (Brimzenkässe) ș. a. Ce dovedesc acestea toate? Că pe pământul stăpânit azi de aceste popoare, oierul român era la el „acasă“.

În Moravia (cu capitala Brün, Brno) era un ținut întreg numit Valachia-Mare (România-Mare), care avea autonomie. Capitala acestui stat care cuprindea vre-0 20 sate, era *Walachisch-Meseritsch-ul* de mai târziu. Dar tot în Moravia se găsea și Valachia-Mică, un alt voevodat românesc. Și la fel erau presărate zeci de sate românești prin Galiția și Lodomeria. În Moravia se găsesc încă și azi 11 sate românești cu port vechiu de al nostru și știind că sunt Români, deși nu mai vorbesc românește. Cine le-au întemeiat? Oierii noștri.



Tot așa se găseau așezări românești de oieri în Slovacia, în Croația, Slovenia, Sârbia, Dalmația și Muntenegru și spre Răsărit până'n Caucaz.

Spre aceste așezări statornice și dela ele spre creerul Carpaților pribegiau apoi alte cete de păstori români cu turmele, cari încheiau învoieli de pășune cu localnicii. În comitatele Arva și Lipto, cari sunt în centrul slovacimii, în secolul al 15-lea erau puternice colonii de oieri români. La 1474 orașele Arva și Lipto dă voie Românilor să pască cu oile în pădurile lor, dacă vor da în schimb după 100 oi 5 oi, iar după 100 capre 5 țapi jugăniți. La 1479 se dă voie românilor din ținutul *Lublo* să întemeieze un oraș românesc, având nevoie de Români și pentru îngrijirea oilor lor. Episcopia romano-catolică din Orade zice în anul 1374, că Româniii își trăiesc viața lor, pribegind cu oile, după obiceiurile lor străvechi și originale. În învoielile, pe cari le-a făcut această episcopie cu oierii noștri în acea vreme se spune, că Româniii, pentru că pasc cu oile, sunt obligați să dea la Rusalii dijma (a zecea parte) din oi, iar la Sf. Maria-Mică câte o oaie de fiecare târlă, iar în Decembrie dijma din porci, și toți oierii laolaltă un cal pe fiecare an.

Câteodată însă oierii mai trăgeau și chiulul. Așa că regele Ungariei Ferdinand I. la 1564 ia măsuri aspre, ca oierii să nu-și mai ascundă oile, nici să nu treacă dintr'o țară în alta, nici să părăsească satele, pe timpul, când se face numărătoarea oilor.

Când se întăresc granițe și stăpâniri nouă, oierii noștri nu sunt uitați și nu sunt oprii să-și poarte turmele ca în trecut. Gheorghe Rakoczy I, principele Ardealului, încheie învoială cu Matei Basarab al Munteniei, ca oierii ardeleni să poată pășuna cu turmele lor pe toate moșiile statului și ale mănăstirilor plătind o taxă mică de tot. Pe unde treceau, aveau un drum larg de 15 stânjini (aproape 30 metri), numit drumul oilor, pentru hrana turmelor fără a plăti vre-o despăgubire proprietarilor. Învoielii asemănătoare s'au făcut cu sultanii turcești. Așa în pacea dela Carlovitz, Passarovitz (1718) și dela Adrianopol se face amintire și de oierii noștrii. Prin urmare însemnătatea lor o știau prețui și streinii și le asigură, și

uneori le și ușurează purtarea acestei frumoase ocupațiuni românești\*).

Cu atât mai mândrii de ei trebuie să fim noi Români. Ei au dovedit tuturor în curgerea veacurilor, că adevărații stăpâni ai acestor ținuturi am fost și suntem noi Români; ei au dus cu ei graiul, doina, portul și jocul românesc; oierii noștri au păstrat unitatea credinții, obiceiurilor și a culturii românești. Ei n'au fost numai mânători de turme ci și purtători de idei, de sentimente și de fapte românești.

Când Ludovic cel Mare pornește marea ofensivă catolică împotriva ortodoxiei românești, păstorii de oi cuvântătoare împreună cu cei de oi necuvântătoare se răscoală sub conducerea acelor falnici voveozi, pentru că „ard munții din Maramureș până la Brașov“, când oștile ungurești atacă vovodatul Maramurășului. Cine locuiau munții? Nu ciobanii noștri?

Curentul religios bogomilic prin cine se lățește între Români, dacă nu prin ciobanii, cari purtau cu sfințenie în șerpar „*Epistolia care a căzut din cer*“ și „*Visul Maicii Domnului*“ ale Bogomililor?

Câte cruci de hotar, câte fântâni de pomenire a munților, n'au fost ridicate din dania ciobanilor noștri, danie care uneori era atât de mare cât toată averea lor.

Când granițele erau închise și păzite să nu străbată călugării din principate cu cărțile scoase din tiparnițele mânăstirilor, cine purtau semnele vremii și ale culturii, dacă nu acești oieri îndrăsneți? După negustorii și cărăușii brașoveni, cari răzbăteau cu marfă și alătura cu idei și sentimente românești aceeaș moșie românească dela Istambul la Lipsca și după preoții iobagi și martiri pentru nație și lege, meritul cel mai mare în susținerea în faptă a idealului și culturii românești îl au ciobanii noștri răzbătători.

Deci nu numai belșugul în casele muntenilor și în vistieriile țărilor și al orașelor, ci o bună parte și din comorile sufletului românesc au fost rodul ostenețelor oierilor noștri.

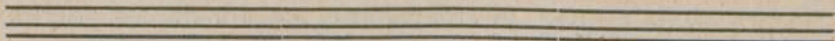
\* \* \*

\*) Unele date istorice sunt luate dintr'un vechiu calendar.

Eu mă gândesc cu drag la strămoșii și la unchii mei, cari au ciobănit pe câmpiile Ardealului, în Balta Dunării și pe câmpiile Bărăganului și pe dealurile Dobrogii și în ei n'am văzut, cum n'am văzut în toți oierii noștri numai niște oameni cari își căutau traiul vieții, ci și niște apărători și luptători pentru tot ce e românesc și păstrători de vechi bogății sufletești.

Ei ne-au spus, și ne spun și azi, până unde trebuie să privim hotarele pământului nostru și unde să căutăm leagănul graiului, cântecului, jocului, legii, datinei și culturii românești și până unde trebuie să întindă urmașii noștri stăpânirea românească, legea noastră creștinească, și influența culturii noastre.

Nepoții noștri trebuie să umble iară cu oile între strămoșeștile hotare ale pământului vechiu românesc, cântând „Doina Ciobanului“ din Galiția până la Sfântul Munte și din Istria până la Crâm.



---

---

## Despre brânzeturi

de I. Dăncilă.

Din timpurile cele mai vechi s'a observat, că laptele nu se poate păstra proaspăt timp îndelungat și de aceea s'a căutat o transformare a lui în un produs, ce s'ar putea păstra mai mult timp.

Această nouă formă sau produs a fost brânza.

De când se fabrică brânză din lapte și care popor a preparat-o întâiu, nu se poate spune precis.

Se știe numai, că la vechii Greci și la Romani brânza nu lipsea dela nici o mâncare, pe când untul era întrebuințat numai ca doctorie.

Poporul românesc — probabil — a cunoscut fabricarea brânzei de când el este. Interesant de precizat ar fi, dacă au moștenit fabricarea brânzei dela Daci sau au adus-o Romanii.

De toată lumea e știut, că laptele lăsat mai mult timp în contact cu aerul se acrește și încheagă. Întâia brânză se presupune că a fost făcută din astfel de lapte, de sine încheagat.

Brânza, făcută din lapte coagulat cu ajutorul cheagului, imediat după fabricare nu e consumabilă, pentru că cunoscut este „constipă“, încue sau cu alte cuvinte e foarte greu sau deloc digestibilă.

Ea trebuie lăsată un anumit timp să se „coacă“ să fermenteze, în care timp materia tare asemănătoare porzelanului sau la pipăit cauciucului, devine moale la pipăit, capătă gust și miros plăcut și este propie pentru consum.

Cine dă gustul și mirosul caracteristic al brânzei și cine o coace, sunt niște mici (nu se văd cu ochi liberi) viețuitoare, numite bacterii. Ele sunt altele și altele pentru fiecare fel de brânză. In cunoașterea lor constă tot secretul

fabricării unei fel de brânză. Majoritatea din ele se află în fiecare lapte.

Pregătirea brânzeturilor, constă deci în împiedicarea dezvoltării bacteriilor vătămătoare — nedorite — și favorizarea celor dorite și caracteristice pentru brânza respectivă. Aceasta se face începând cu închegarea laptelui, prin o anumită lucrare a laptelui închegat, prin coacerea brânzei la o anumită temperatură și umiditate, prin tratament în timpul coacerii și alte multe.

Până azi, se cunosc în toată lumea peste 400 de brânzeturi, având o greutate ce variază între 5 dcg. și 100 Kgr.

Puteți deci să vă închipuiți, ce progrese uriașe a făcut prelucrarea laptelui și aceasta mai ales în ultimele decenii.

A dat naștere la o adevărată înfloritoare industrie a laptelui. Și noi, cari am fost printre întâile popoare din Europa, dacă nu cel dintâiu, care am fabricat brânzeturi, fabricăm și azi ca moșii noștrii, dacă nu mai rău.

Mai multă înțelegere a vremurilor ce le trăim se impune!

În dorința de a scrie cât de curând despre **calitatea, valoarea și însemnătatea** brânzei de burduf, în comparație cu alte brânzeturi din lume, se va da cu acest număr începând, *Noțiunile elementare și generale*, cu ajutorul cărora să se poată judeca și aprecia calitatea unei brânze.

Aceasta, cum am spus, pentru a înțelege superioritatea brânzeturilor românești față de cele străine, pentru a începe o educație a celor ce s'ar interesa de fabricarea brânzeturilor și astfel spre a-i pune în viitorul cel mai apropiat în posibilitatea de-a fabrica o brânză mai bună sau chiar o brânză nouă.

Orice brânză e formată din 2 părți: *apă (zer)* și *materie uscată*.

Raportul dintre aceste două părți determină calitatea și felul brânzei. E de sine înțeles, că brânza cu multă

apă (din care curge zer) e mai puțin hrănitoare decât cea cu mai puțină apă. Unele țări europene (Holanda, Danemarca,) vând și plătesc brânza după procentul de apă ce conține.

Valoarea unei brânze atâră însă: 1) de gustul și mirosul ce-l are; 2) de procentul de unt (socotind untul în materia uscată; 3) de materia uscată ce are sau de apă și 4) de înfățișarea și prezentarea ei, adică dacă are culoarea plăcută, dacă nu e crepată, dacă e frumos pachetată etc.

*Hotărâtor* este în primul rând *gustul și mirosul*. Știut este, că azi se fabrică din lapte de vacă, care e jumătate (sau mai puțin) așa gras ca cel de oaie, brânzeturi mai gustoase decât cele de oaie. Aceasta numai, pentru că se îngrijește ca brânza să aibă o anumită *coacere* sau prin faptul, că se frământă cu anumite mașini.

*Untul* ridică valoarea nutritivă a brânzei. O face să fie moale și fragedă și prin aceasta să capete un gust mai bun. Sunt însă cazuri, când brânza cu mai puțin unt (brânza de burduf smântânită de exemplu) e mai gustoasă și se păstrează în stare bună timp mai îndelungat decât cea nesmântânită.

Untul în cantitate mare produce defectul „rânzezeală“.

*Apa* face o brânză moale și e aceea, care face, ca din aceeași cantitate de lapte să iese o cantitate mai mare sau mai mică de brânză, după câtă apă conține.

Cu cât o brânză conține mai multă apă la același procent de unt și substanță uscată, cu atât mai puțin nutritivă este.

O brânză cu multă apă se ține în general — mai rău decât una cu mai puțină apă. Cea proaspătă, conține totdeauna mai multă apă decât cea veche.

Dacă o brânză pierde prea multă apă — se uscă și iarăși nu mai e bună. De aceea, pentru a menține o

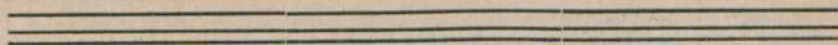
brânză cât mai mult proaspătă și bună, trebuie să se păstreze în pivniță, la rece.

După procentul de apă ce conțin, brânzeturile se împart în:

1) *Brânzeturi moi*, cari, cum numele le arată, sunt moi la pipăit au 45—70% apă, se încheagă la temperatură joasă, se coc repede și nu se țin prea mult, tocmai pentru că conțin prea multă apă. Așa ar fi cașul din care se face brânza de burduf;

2) *Brânzeturi tari*, sunt brânzeturile, ce conțin mai puțin de 45% apă, sunt tari la pipăit, se coc în un timp mai îndelungat și se țin până la 2—3 ani. Așa este brânza mare — cât o roată de căr — Emmental, ce se fabrică și la noi din lapte de vacă.

Iată pe scurt, ceva despre sumedenia de brânzeturi, ce se fabrică în lume. Cu altă ocazie se va arăta cum se prezintă brânzeturile, judecându-le după grăsimea (untul), ce conțin.





## *Isvorul din vale!*

*Trecut-au ani de când în valea la isvorul limpede și rece  
Mama mă lăsa să adorm în căutarea undelor ce-or trece  
Pe deal în arșița de vară, mama secera la auritul grâu,  
Lanul de-o minune cu spicele aurite, ajungeau la brâu!*

*În fiecare zi, până mi-aduc aminte, leagăn aveam isvorul,  
Mă jucam în iarbă, iar cu ochii în zare, duceam mamei dorul  
Când am crescut mai mare, stăteam lângă mama  
Mă 'nvăța să secer și-mi spunea cu vorba: să iau bine seama!*

*Trecut-au ani de despărțire de isvorul cel din vale,  
Iar azi, când poposesc din nou, mă cuprinde-o mare jale,  
Isvorul s'a surpat de vremuri, iar unda lui e nămolită,  
Valul vremii a adus surparea și 'n mândra răchită!*

*O lacrimă caldă și suspin prelung din suflet s'a desprins  
Când la al copilăriei leagăn sfânt care-i descris.  
De nu părăseam pe mama și isvorul fermecat,  
Ar mai fi trăit răchita și isvorul nu s'ar fi surpat!*

GEORGE NEGRU.





---

---

## Salutul nostru.

*Haideți să 'ntindem hora  
Spre uimirea tuturor,  
Hora cea de mândre fapte  
Ca la șaptezeci și șapte.*

Inima ni se umple de bucurie când de aicea de dincoace de munți, putem să trimitem salutul nostru plin de o frățească dragoste, oierilor din Ardeal și în special fraților Poienari, de care ne leagă o strânsă prietenie, care s'a cimentat cu mulți ani înaintea marelui războiu.

Frumoasa revistă „Stâna” organ al oierilor din întreaga țară, condusă cu atâta pricepere de Dl inv. Nic. Muntean, constituie un început unic în analele oieritului. Numele ei atât de fermecător „STÂNA”, ne face să tresalte inima fiecăruia dintre noi, ne amintește frumusețea serilor de vară, când vântul se înfoaie în cetina brazilor din apropierea ei, când în jurul ei turmele se odihnesc noaptea și când în zilele de sărbătoare flăcăii și fetele se adună în jurul vetrei din stână pentruca în ritmul bătrânescului cântec de fluer să joace jocurile pe care le-au învățat dela părinții lor. Revista „Stâna” pe lângă faptul, de a fi un organ de luptă profesională este și un organ de luptă culturală. Scrisă pe înțelesul tuturor și mai cu seamă alesele articole pe care le publică, o fac adevărată tribună populară, nu numai pentru oieri, dar și pentru toată lumea.

Marele merit al conducătorilor acestei reviste este tocmai acesta, că alături de scopul pur profesional de salvagardarea al intereselor oierilor, au știut să aducă și scopul cultural, contribuind prin aceasta cu tot sufletul și la înălțarea materială a oierilor, solidarizându-i și arătându-le calea adevărului, în ceace privește interesele

lor, dar mai ales ridicându-le și nivelul cultural al lor. Cu un cuvânt ea îmbie materialul cu culturalul, adevărind odată mai mult vechiul dicton „La baza culturalului stă materialul“. Revista „Stâna“ ridică această harnică clasă socială „Oierii“ în fața tuturor, prin aceea că ei au știut, ca atunci când interesele lor au fost cu totul neglijate și de stat și de toți, să se solidarizeze dându-și seama de importanța pe care ei o au în cadrul economiei naționale.

Noi cei din Vaideienii-Vâlcii urăm cu toată convingerea noastră, isbândă pe toate căile, fiindcă numai așa vom fi siguri că mâine ni se vor deschide perspective frumoase, nu numai nouă — oierilor — dar odată cu noi și intereselor statului de a avea cetățeni înstăriți gata de sacrificiu, când va fi nevoie.

Unindu-ne în cuget și în simțiri cu acești harnici promontori ai mișcării oierilor, facem apel la toții frații oieri — din întreaga țară — și îi îndemnăm la luptă pe calea apucată, fiindcă numai așa suntem siguri că vom birui.

**Ion L. Apostoloiu**

student

Vaideieni-Vâlcea



---

---

## Draconica lege a vânatului dela noi.

În Italia lui Mussolini cetățeanul, care omoară o sălbătăciune răpitoare este premiat. La noi în „țara urșilor“ cetățeanul, care omoară o fiară sălbatecă este amendat.

Intr'adevăr: ca la noi, la nimenea!

Faimoasa „*Lege pentru Protecția vânatului*“, publicată în Monitorul Oficial Nr. 12 din 19 Aprilie 1923, în art. 85 dispune: „Cel care împușcă un câine sau lup turbat *nu* comite un delict“! O lege mai neghioabă ca aceasta numai la noi s'a putut aduce. Dar s'a adus totuși de clasa „suprapusă a grecoteilor cu nas subțire și bulgăroilor cu ceafa groasă“ după cum atât de clasic i-a descris bietul Eminescu.

S'au auzit și se aud zilnic plângeri din toate regiunile muntoase ale țării, câte pagube în vite suferă țăranul nostru dela fiarele răpitoare, care sunt protejate de drăceasca lege a vânatului, în loc, ca să fie ocrotite vitele locuitorilor. Păstorii și ciobanii n'au voie să poarte arme, iar câinii dela ciopoarele de vite și dela vâjdoacele de oi trebuie să poarte la gât câte un jugău, ca să nu poată alunga fiarele sălbatice, care atacă turmele.

Iar toamna, când coboară oierii cu turmele la câmpie n'au voie să țină decât câte doi câini la un vâjdoc de oi pentru a le păzi iarna în contra hăiticurilor de lupi! Și aceasta pentruca niște simandicoși să nu fie stânje-niți în pasiunea lor de a vâna iepuri!

Intr'alte țări civilizate se apără prin legi în prima linie viața și averea tuturor cetățenilor, chiar în contra fiarelor sălbatice, pe când la noi prin legi neghioabe se favorizează o mică clasă de parveniți în detrimentul mării majorități a țăranilor, cari sunt adevărații români descendenți ai păstorilor și ai agricultorilor vechilor romani și daci de odinioară.

Cu o zi mai de vreme trebuie abrogată legea vânatului dela noi, căci altfel se nimicește economia de

vite și cu deosebire economia de oi a locuitorilor dela poalele falnicilor Carpați.

Numai în vara aceasta la o târlă de oi dela poalele Penteleului au mâncat urșii și lupii 80 de oi, 9 mânji, 15 porci, 5 cai și 7 vaci. O avere întreagă! Și este curios și semnificativ, că fiarele sălbatice fiind protejate prin faimoasa noastră „lege pentru protejarea vânatului” devin tot mai îndrăsnețe, ba în timpul din urmă s'au și specializat! În munții noștrii dela poalele Penteleului, Șiriului, Bicazului avem urși specialiști, cari unii atacă oile, alții mânji și alții numai vitele mari, ba de multe ori atacă și pe bieții ciobani înarmați numai cu tăciuni și astfel de multe ori cad jertfă acestor dihanii protejate de lege!

E timpul suprem, ca politicianii din fruntea țării să se mai gândească și la amărății de țărani și să-i ajute aeeva, nu numai să-i îmbete cu vorbe goale pe la intruniri!

Să se decreteze terenuri speciale de vânat în câțiva munți ai statului, în care câțiva simandicoși cu cutare consul, din cutare țară să-și tot satisfacă pasiunea, așa cum sunt designate domeniile de vânat ale Coroanei la Surghiu, la Timișoara și la Arad și pe moșiile private, ca astfel majoritatea cetățenilor să nu sufere atâtea mari pagube pentru câțiva parveniți față de cari legea este foarte domoală și nici nu se aplică, dar vai de ciobanul, care îndrăsnește să prindă un pui de urs, căci atunci sar ca lupii hămesiții de paznici ai vânatului asupra bietului cioban pe care amenințându-l cu închisoarea până la 2 ani și cu amendă până la 5000 Lei prescrise de legea vânatului îl silesc de multe ori să cadă la invoială!

Dar acești paznici ai vânatului fațe de alți parveniți simandicoși sunt de un servilism grețos și în contra lor nici nu îndrăsnesc să aplice rigorile legii, căci după cum s'a dovedit în luna trecută din Iulie a. c. într'o comună dela poalele Carpaților. unde s'a deplasat o ceată de vânători din București, care în loc să meargă la stânile ciobanilor, s'au preumblat în apropierea satului și au pușcat un cerb de toată frumu-

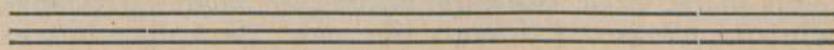
sețea și cu niște coarne admirabile, deși art. 21 din legea vânatului „oprește cu desăvârșire vânătoarea cerbilor dela 1 Februarie până la 1 August”! Cu acest admirabil exemplar de cerb, cu acest trofeu dl Consul al Italiei înconjurat de o ceată de cucoane și alți simandicoși, s'au reîntors iute la Sinaia nestingheriți de „aprigii” paznici de altădată iar bieții ciobani au rămas la stână cu urșii, pe cari n'au voie să-i împuște! Adeverat vorba ceea: „Quod licet jovi, non licet bovi”.

Recunosc totuși, că în legea actuală pentru protecția vânatului sunt 3 articole și anume art. 25, art. 62 și art. 65 singurele, cari ar trebui să constituie noua lege a vânatului abrogându-se toate celelalte articole în număr de 106.

Prin cele 3 articole se permite I. „a se vâna și în timpul oprit: lupi, urși, bursuci, vulpi, pisici sălbatice, viezuri, nevăstuici, dihori, jderi, râși, vidre și orice alte animale și paseri răpitoare (Art. 25). II. Pentru stârpirea animalelor răpitoare și a fiarelor se poate ordona în caz de necesitate vânători din oficiu, dacă asemeni animale se vor fi înmulțit peste măsură (Art. 62). III. În localitățile unde fiarele, animalele stricătoare și paserile răpitoare se vor fi înmulțit peste măsură, Ministerul de Domenii poate acorda și premii pentru stârpirea lor (Art. 65).”

15 August 1935.

Moșul  
„Dela Penteleu”.



---

---

## Minunile dela Maglavit.

Dumnezeu se arată în vedenie **ciobanului Petre Lupu** din Maglavit-Dolj și vorbește lumii prin el. — Dumnezeu a mai vorbit și altădată oamenilor prin umili ciobani. — Minunile ce se fac la Maglavit.

E cunoscută tuturor vedenia pe care a avut-o *ciobanul Petre Lupu* din comuna *Maglavit* jud. Dolj. Ziarele aduc de aproape 2 luni, zi de zi noi și noi știri despre lucrurile minunate cari se petrec la Maglavit. La început lumea nu știa ce să creadă despre cele dela Maglavit. Unii spuneau, că se face prea mare vâlvă pentru nimic. Alții spuneau, că ciobanul Petre Lupu ar fi nebun și câte altele. Ba unii spuneau, că Dumnezeu nu se arată unui cioban prost.

Pe încetul însă s'a văzut, că la Maglavit se petrec lucruri serioase și că ciobanul Petre Lupu e un om cu mintea întreagă, cu sufletul blajin, evlavios și credincios. Chiar Episcopia Râmnicului a trimis preoți la fața locului să cerceteze ce se întâmplă la Maglavit și să raporteze. Iar după cercetări și rapoarte Episcopia a recunoscut oficial, că la Maglavit s'au petrecut lucruri Dumnezești și a hotărât ca pe locul unde s'a arătat Dumnezeu ciobanului Petre Lupu să se ridice o mănăstire. În acest scop ziarul „*Curentul*” a deschis o listă de daruri.

Zeci de mii de oameni își dau rînd la Maglavit pe locul unde a avut ciobanul vedenia.

Dar ce s'a întâmplat la Maglavit? Ce spune și ce face ciobanul Petre Lupu? Am spus, că Episcopia Râmnicului a trimis un preot să cerceteze lucrurile. Iată ce raportează preotul D. Cristescu în raportul lui către Episcopie :

„Vineri, 31 Mai a. c., ciobanul Petre Lupu se întorcea din satul lui Maglavit la târla lui de oi din marginea Dunării. Deodată o putere îl oprește în drum, umplându-i sufletul de frică și nedumerire. *Un moșneag bătrîn, cu barba albă și lungă până la brâu și cu muștafi la fel și a cărui îmbrăcăminte albă ca zăpada, din păr mătăsos și frumos din cale afară îi acoperea tot corpul, stînd deasupra pămîntului ca la două palme,*

oprește calea ciobanului. Bătrânul cu glas blând îl întreabă pe cioban: „Unde te duci? Ciobanul speriat nu i-a putut răspunde. Bătrânul luminos i-a zis: „*Nu-ți fie frică, că-ți dau eu curaj*. Uite am să-ți spun o vorbă“.

Căpătând curaj ciobanul a răspuns: „bine moșule, spune“. Moșul i-a poruncit următoarele: „*să te duci să spui la lume, la părintele, la primărie și la biserică, că dacă nu se potolește lumea, dacă nu țin sărbătorile, dacă nu se lasă de rele, dacă nu vin la biserică, dacă nu se apropie, atuncea foc, atuncea ne rupe*“.

După ce a spus această poruncă Moșul s'a ridicat la cer într'un nor. Aceasta e prima vedenie. Ciobanul însă n'a spus nimănui nimic de teamă să nu fie luat în răs de oameni. În Vinerea următoare 7 Iunie, în acelaș loc, ciobanul are aceeaș vedenie. Acum Moșul îl ceartă, că de ce n'a spus la nimeni. Pentru a 3-a oară vedenia se repetă în acelaș fel și la acelaș loc în 14 Iunie. De data asta Moșul l-a certat mai tare pe cioban, că de ce n'a spus.

După acestea ciobanul s'a dus în ziua următoare în sat și a spus preotului ce a văzut și ce a auzit și a spus și oamenilor.

În Dumineca Rusaliilor ducându-se ciobanul Petre Lupu la biserică Moșul i-s'a arătat în altar și l-a chemat în altar. Iar în seara Duminecii de 7 Iulie ciobanul ducându-se la locul arătărilor a aprins tămâie și lumini și s'a rugat. După aceea a văzut o stea luminoasă ca de 60—70 cm. deasupra pământului. Într'un colț steaua avea foc, în altul vânt, în altul ploaie și în altul cărbune. Deasupra stelei stătea Moșul care i-a spus, că dacă lumea nu se va îndrepta steaua se va arăta în mijlocul lumii, fie în toamna asta fie în alta. Și steaua se va sparge, vântul va împrăștia foc și ploaie deasupra pământului.

Ciobanul Petre Lupu mai spune, că Moșul i-a mai spus ceva pe care însă n'are voie să spună oamenilor până nu i-se va mai arăta odată. Până acum prin ciobanul Petre Lupu s'au făcut 6 minuni adevărate prin martori. Patru minuni sunt de vindecare și două sunt pedepse pentru cei cari și-au bătut joc de ciobanul Petre. Chiar ciobanul Petre Lupu care nu știa scrie, acum prin minune își scrie numele“.

Pe baza acestui raport făcut de preotul Cristescu care a fost la fața locului de două ori, Episcopul dela Râmnic a scris prefectului de Dolj să lase lumea să se ducă la Maglavit. P. S. Sa Episcopul scrie între alte: „*Din raportul pr. Cristescu ne-am putut convinge, că în eparhia noastră, cu Maglavitul în frunte s'a revărsat mila lui Dumnezeu pentru curățirea sufletelor din Oltenia*“.

Iată așa s'au petrecut lucrurile cu ciobanul Petre Lupu din Maglavit. Domnul Dumnezeu, însă, s'a mai arătat și altădată ciobanilor dela oi și a vorbit lumii prin ei.

Pe *Moise* Domnul l-a luat dela oi. Pe *David* și pe prorocul *Amos*, deasemenea i-a luat dela oi.

Cazul lui *Moise* însă se aseamănă mult cu cazul ciobanului *Petre Lupu* din Maglavit. Iată ce citim în *Biblie*, în cartea *Eșire*, despre *Moise*: „*Moise păștea turma socrului său. Ingerul Domnului i-s'a arătat într'o flacăra de foc care ieșea din mijlocul unui rug. Dumnezeu l-a chemat în mijlocul rugului și a zis: „Moise, Moise“! El a răspuns: „Iată-mă“! Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avram, Isac și Iacob“.* *Moise și-a ascunt fața căci se temea să privească pe Dumnezeu.*

Domnul i-a zis: „*Am văzut asuprirea poporului Meu care este în țara Egiptului. Acum vino, Eu te voi trimite la Faraon și voi scoate din Egipt pe poporul Meu*“. *Moise i-a zis: „Doamne, cine sunt eu ca să mă duc la Faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israil“?*

*Dumnezeu i-a zis: „Eu voi fi negreșit cu tine“.* Către ciobanul *Petre Lupu* Moșul a zis: „*Nu-ți fie frică că-ți dau eu curaj*“.

Și mai departe, *Moise* a răspuns și a zis: „*Dar, Doamne, ei n'au să mă creadă, nici n'au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: „Nu ți-s'a arătat Domnul“!*

Se temea și *Moise*, că nu-l vor crede oamenii, că i-s'a arătat Domnul, întocmai ca și ciobanul dela Maglavit.

Domnul însă i-a zis lui *Moise*: „*Ce ai în mână*“? El i-a răspuns: „*Un ciomag*“. Domnul i-a zis: „*Aruncă-l jos*“. *Moise* l-a aruncat și ciomagul s'a prefăcut în șarpe.



Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: „Apucă-l de coadă”. Moise l-a apucat de coadă și iată, șarpele s'a prefăcut iarăși în ciomag.

„Iată, i-a zis Domnul, ce vei face ca să creadă că ți-s'a arătat Domnul Dumnezeuul părinților lor”.

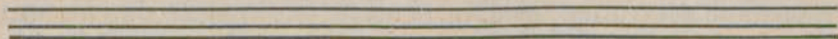
Domnul i-a dat putere de minuni lui Moise ca să creadă oamenii, că i-s'a arătat Domnul. Domnul a făcut minuni și prin ciobanul Petre Lupu ca să creadă oamenii, că i-s'a arătat și a vorbit oamenilor prin el.

Și încă ceva. Gângav era ciobanul dela Maglavit, gângav era și Moise. „Moise a zis Domnului: „Ah, Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară. Și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, *căci vorba și limba mi-e încurcată*”. Domnul i-a zis: „Cine a făcut gura omului. Și cine face pe om mut sau surd? Oare nu Eu, Domnul? Du-te, dar, Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus”. (Eșire capitolul 3—4).

Iată ce mare asemănare este între cazul lui Moise de demult și ciobanul Petre Lupu de azi. Dumnezeu își alege cele slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari” (I. Corinteni 1, 27) Domnul Isus și-a ales apostolii dintre pescari săraci. Proorocii cei mari, Dumnezeu i-a ales dintre ciobani ca Petre Lupu. Moise, un cioban gângav, a fost cel mai mare prooroc și om a lui Dumnezeu de demult. Prin nici un om n'a făcut Dumnezeu atâtea minuni ca prin Moise. Cu nici un om n'a vorbit Dumnezeu ca cu Moise timp de 40 de ani cât a fost călătoria evreilor spre Canaan.

Dar Dumnezeu ne vorbește și azi prin ciobanul Petre Lupu dela Maglavit. Și de data asta și-a ales un cioban. Ciobanii de azi ar trebui să nu mai înjure atât pe Dumnezeu ca să se arate vrednici de darurile cu cari îi miluește El.

Nicolae Vonica.



---

---

## Recenzii

### Despre rasa țurcană

„Cercetări biometrice la rasa țurcană“ de dr. **Ion I. Olariu**, medic veterinar. Biblioteca Zootehnică Nr. 20 București.

Scriam în numărul trecut despre „*Biblioteca Zootehnică*“ a Institutului Național Zootehnic din București, și arătam, că ea cuprinde cărți cari se ocupă cu rasa oilor și felul lânii. Și chiar am arătat cuprinsul unei cărți din acea bibliotecă, pe care o primisem la redacția revistei noastre. Acum ne vom ocupa cu cuprinsul altei cărți din „*Biblioteca Zootehnică*“ ce ne-a sosit la redacție. Și anume cartea se întitulează: „*Cercetări biometrice la rasa țurcană*“ și e scrisă de dl *Ion I. Olariu* proaspăt medic veterinar, din Poiana-Sibiului. Cu această ocazie țin să relev un lucru îmbucurător: d. inginer *I. Dăncilă* a obținut titlul de doctor cu o lucrare *despre brânza de burduf*, iar d. *Ion Olariu* a obținut titlul de doctor în medicină veterinară cu o lucrare *despre rasa țurcană*. Deci doi tineri din Poiana-Sibiului cari s’au ocupat și au cercetat temeinic rasa și produsele oilor noastre. Pentru asta oierii de pretutindeni le vor fi recunoscători.

„*Cercetări biometrice la rasa țurcană*“ înseamnă mai pe românește: măsurări asupra animalelor vii, adică asupra oilor de rasă țurcană. Și anume d. dr. Olariu a măsurat 676 de oi și 35 berbeci de rasă țurcană din diferite părți ale țării, ca să afle cam ce deosebire este între ele, ca mărime, ca lungime, grosime și greutate. Măsurările și cercetările acestea se fac cu scopul de-a afla în ce loc și în ce împrejurări îi merge mai bine la o rasă de oi. De aceea rezultatele acestor cercetări sunt de mare însemnătate pentru oieri.

Din cartea d-lui doctor Olariu aflăm următoarele lucruri interesante: În țara noastră 60 la sută din oi sunt de rasă țurcană. Iar țara noastră e a 4-a țară din Europa

în ce privește numărul oilor. Rusia are 52 milioane oi, Anglia are 27 milioane oi, Spania are 20 milioane oi, iar România are 12 milioane.

Rasa țurcană e cea mai veche răspândită la noi. Ea are 3 varietăți: țurcana albă, țurcana neagră și țurcana brumărie. În general rasa țurcană e o rasă slabă de oi. Pieptul îl are strâmt, ugerul mic, oasele mari, dar carne puțină. Totuși e rasa cea mai potrivită pentru împrejurările grele în cari trăiesc oile la oamenii săraci. Oaia țurcană e vioaie, îndură mult frig și foame și e bună pentru drumul lung dela munte la șes. După socotelile făcute oile țurcane dau pe an 64 litri de lapte iar țigaietele dau 72 litri. Dar laptele de țurcană e mai gras ca cel de țigae.

Lâna oilor țurcane e de o calitate inferioară, slabă și puțin căutată. O oaie țurcană dă cam 2—3 kgr. lână pe an. *Țurcana neagră* are o valoare mai mare prin pielicelele mieilor cruzi. Mai ales dacă în negre țurcane se dă berbeci negri Karakul. Deasemenea *țurcana brumărie* e căutată pentru pielicelele mieilor cruzi.

*Îmbunătățirea rasei țurcane.* Oile țurcane sunt astăzi slabe, degenerate, pipernicite, puțin producătoare. Asta vine din lipsa de pricepere a oierilor și din hrana neîndeustulătoare atât în timpul verii cât și al iernii. De asemenea lipsa de adăposturi și lipsa berbecilor de prăsilă aleasă, sunt cauze cari părăginesc rasa țurcană. Pentru îmbunătățirea rasei țurcane s'a încercat încrucișarea cu diferite rase, dar s'a constatat, că nu duce la rezultat bun. Rămâne că singura cale de îmbunătățire a rasei țurcane este îngrijirea bună, hrană destulă, adăpost bun și alegerea berbecilor și a mielelor frumoase spre a-se ajunge la o producție cât mai mare de lapte, întrucât lâna nu e căutată.

Aceste lucruri interesante le-am găsit în cartea d-lui dr. Olariu. Îi urăm carieră frumoasă de doctor veterinar și îl rugăm să nu uite necazurile oilor și ale oierilor.

Nicolae Vonica.

---

---

## INFORMAȚIUNI

Nu uitați a vă anunța participarea la congres și a face propagandă printre toți oierii să fie prezenți.

Din partea Institutului Național Zootehnic din București am primit 2 cărți însoțite de următoarea adresă:

Onor,

Redacția Revistei „Stâna“

Poiana-Sibiului  
Jud. Sibiu

Vi s'au trimis ca un omagiu din partea Direcției Institutului Național Zootehnic următoarele lucrări apărute în Biblioteca Zootehnică: Dr. Gh. Radu „Contribuțiuni la studiul stânilor din România“ și Dr. Ion I. Olariu „Cercetări biometrice la rasa țurcană“.

p. Director:  
Indescifrabil

p. Șef de Serviciu:  
Indescifrabil

Suntem mulțumitori I. N. Z. pentru atențiunea ce ne acordă.

In Ziarul „Curentul“ din 30 August cetim:

### **Intre fabricanții de postav și crescătorii de oi**

— Câteva plângeri întemeiate —

Timișoara.

Toată lumea știe că între prețul lânii și prețul postavului este o diferență dela cer la pământ. Astfel azi prețul unui kg. de lână este 30—35 Lei. iar metrul de postav de lână cca 600—700 Lei metrul. Dintr'un kilogram de lână se obține în medie un metru de stofă. Iată deci că pentru prelucrarea materialului brut, prelucrare ce se face azi absolut mecanic și pe lângă întrebunțarea unei foarte reduse forțe motrice și deci cu cheltueli relativ reduse prețul lânii se ridică la de 20 ori.

Câțiva crescători de oi din Banat se plâng că pe lângă prețul scăzut ce li se oferă pentru lână, unele fabrici de postav și în special Industria Lânii le fac nenumărate mizerii la preluarea mărfii. Mizeriile pornesc în special din partea unui funcționar Tauber. Mizeriile constă în special în aceia că. deși prețul de 30 Lei pe kilogram este fixat la lână nespălată, fabrica prin Tauber pretinde că nodurile și gunoaiile să fie extrase înainte de cântărire.

Semnalăm acest lucru direcțiunei generale a fabricii Industria Lânei cu credința că va înceta specularea fără milă a crescătorilor mai ales că în ultimii ani rentabilitatea fabricii este incontestabilă după cum ușor se poate vedea din investițiile pe care le face.

Mai sunt și alte plângeri ale crescătorilor de oi pe cari le vom releva cu alt prilej.

---

Mulțumim tuturor pentru adresele frumoase și pline de înbărbătare ce ne-au trimis.

---

Suntem informați, că în comuna Loman, jud. Alba s'a înființat Reuniunea oierilor și s'a constituit în ziua de 6 August, alegându-și următorul comitet de conducere: Președinte: Tiberiu Moga preot; vice-președinte: Vlad Simion al Todori; secretar: Filimon Vasile înv.-dir.; casar: Lazar Ion; bibliotecar: Andrei Ion; membrii: Suciu Ion, Lebu Danil I. Spiridon, Lebu Nicolae Irimie, Gheorghe Pantilimon, Petrașcu Ion I. Danil. Cenzori: Vlad Petru I. Ilie, Stancu Petru I. Alexandru și Stănuș Mihăilă.

Dorim tinerei Reuniuni surori din Loman spor la muncă și curaj pentru apărarea drepturilor oierilor.

---

Și-au achitat abonamentul pe Anul I.:

JUD. DOLJ. Com. Berechet: Traian Fântână, comerciant.

JUD. SIBIU. Com. Poiana-Sibiului: Ion Moga, dirigințele poștei.

Pe anul II.:

JUD. ALBA. Com. Loman: Preot Tiberiu D. Moga, Ion Andrei I. Irimie.

JUD. DOLJ. Comuna Bechet: Traian Fântână, comerciant.

JUD. GORJ. Com. Novaci: Gh. Șt. Deaconescu.

JUD. MEHEDINȚI. Com. Titerlești: Nic. Tănăsioiu.

JUD. TREI SCAUNE. Com. Covasna: Staicu Oltean, Dumitru Ion Oltean, Ion Staicu Olteanu, Ion Gh. Papuc, Ion Gh. Munteanu-Fumea, Nicolae Gh. Marin și Dumitru I. Creangă.

---

Am primit la redacție următoarele ziare și reviste:

„Isus Biruitorul“ Nrii 32, 33, 34, 35 și 36, Sibiu.

„Ardealul“ Nr. 33, 35 și 36, Brașov.

„Glas Românesc în regiunea secuizată“ Nrii 164, Odorhei.

„Lumina Satului“ Nr. 3 Grumăzești, jud. Neamț.

„Foaia Plugarului“ Nrii 14 și 15, Constanța.

„Drapelul nostru“ Nrii 20, 21, 22 și 23 București I. str. Berthelot 24.

„Gorjanul“ Nrii 33, 34—35, Tâgu-Jiu.

„Vulturul“ Nrii 5—8 București str. Brezoianu 31.

„Sănătatea“ Nr. 7 București V. Str. Triumfului 7.

„Farmecul Mării“ Nrii 18—20, Constanța.

„Zâmbet de Soare“ Nr. 12—13, Ursoaia, jud. Olt.

„Tribuna“ Nr. 399 Sibiu.

„Revista Crescătorului de animale“ Nr. 7—8, București VI. Căsuța Poștală 6004.

„Plaiuri Săcelene“ Nr. 7, Satulung-Săcele, Brașov.

Rugăm plătiți-vă abonamentul și stăruii pe lângă cunoștii și prietenii Dv. oieri și stimatori ai oierilor să ne aboneze.

Este o obligație morală ca în fiecare familie de oier să intre revista „Stâna“.

Pregătiți-vă pentru congresul dela 21 Noemvrie ce se va ținea la Sibiu.

Nu uitați că dela reușita adunării depinde soarta oieritului.

Nimeni nu se va interesa de noi, nici nu vom câștiga prea mult, dacă împreună nu vom face cunoscute și nu ne vom susține juste revindicări.

La 21 Noemvrie facem primul pas în această direcție.

Nepăsarea este boala cea mai primejdioasă, care aduce multe rele celui care se lasă stăpânit de ea.

Am zăcut secole de această boală, de aceea am fost neglijați de toți și totdeauna.

Striviți acest vierme din sufletele voastre și veniți la adunare!

Fără trudă, alergătură, sbucium și cheltuială nimic nu se face!

Nimic din toate acestea nu vom cruța, când e vorba de viitorul nostru, al copiilor și ocupației noastre; tocmai deaceia la 21 Noemvrie vom fi toți la adunare.





# „STĂNA“

REVISTĂ PROFESIONALĂ ȘI DE CULTURĂ

ORGAN AL OIERILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

Director: **NICOLAE MUNTEAN**

---

---